

*Málik Roland*

## Katonaének

Előző életemben  
világháborús katona voltam —  
ez immár kétségtelen.

Él bennem két tiszta kép:  
esőáztatta vasúti töltésen  
baktatok,  
a nyirkos síneket, váltakozva  
előbukkanó bakancsaim figyelem,  
mint aki szökésben van mások,  
és végig önmaga elől,  
égbelengő drótok alatt,  
majd felrémlik előttem egy őrház,  
ahol talán az egésznek vége lesz —

És a másik, még erősebb,  
még előbb öntudat:  
paradicsomi tisztás  
lankáján heverek könyökig  
felhajtott katonaingben,  
barna cipő, nadrág színigaz zöldben,  
negyedórára pihen az ember,  
a fegyver,  
mellzsebemben csomag Gauloise,  
ettem is valamit,  
füstölök,  
és most hanyattdőlök,  
de úgy igazán,  
s az örök égen zúgnak  
az aranylombú fák  
a háború nyarán  
igazi béke,  
irgalom az úzetésben,  
mert semmi sincs most,  
babám is rám gondol, hazám,  
és lassan fordul,  
köröttem zümmög az egész nagyvilág.

Akárki vagy, mély hitem, ki olvasva látod ezt,  
én hiszem, ha valaha jó voltam, s ha az leszek,  
hogy jó vagyok, nézd, ebből van mindenem:  
ezért vagyok kedves veled,  
ha másnak undok vagyok,  
ebből fut aranyba hirtelen  
a beszélgetésünk, ha hallgatunk,  
így tudunk sétálni három napig  
egyetlen délután,  
erre ül fel zeném a süket csöndben,  
ezért tudlak s szeretlek kezdettől, rossz fiad,  
ó, Atyám,  
s ha már úgy hozta a sors, hogy visszatértem,  
mint az elesett katona,  
megvallanám:  
ha gyűlölnek, ha megvetnek,  
szeretnek, de megcsalnak,  
megvernek s a földre löknek,  
vagy egyszerűen csak meghalok:  
akkor is megmarad az az égbolt,  
azok a fák, az a dohányfüst,  
az egyre zenélő zümmögés —  
valami egészen halk nevetés.

## Készenlét

József Attila *Uram!* című versének  
felhasználásával

Bánatomnak égő cigarettavégén,  
Istenem, hogy nekem megjelentél,  
Már nem is fájdalomam parázslík,  
Te tündökölsz a tűnő büszkeségen.

Átlátsz, tudom, a bűnök szép ruháján,  
Erény rongyán, bátorság öltözékén,  
Viselem én őket most is, Uram,  
Előtted állva a pályaudvar kövén.

Fekete cipő és bársonynadrág,  
Kékcsíkos ing, állított gallér,  
Harmincegy év és huzentróger,  
Hat óra alvás és fekete kabát.

Hátrafésült, kevés szőke haj  
És meghurcolt kék szemek,  
Fehér műanyagban feketekávé,  
Málhazsák és vibráló messzeség.

Uram, ki küldtél vonat utasának,  
Engedd, már lelkem riadót ne fűjjon,  
Nagyobb csöndben, mint gyertyás  
Fényözönben, csak két szót szóljon:

Készen állok.